

HERIBERTO HERNÁNDEZ MEDINA

XL.

*...hátrad mögött homályos fénnel, vakon,
süketen a sértésekre, s távol, mint ki
nincs jelen, elrejtve egy tiszta öbölben,
száműzve, majd*

*más kupából más bort hörpölve, pénzeszsákok
félve, gúny és sértések céltáblájaként,
alázatosan, a sár dicséretére készen,
bármit írhatasz egy ív papírra, megadva magad,*

*míg azt állítod: boldog vagy, s mikor
tükörképed fürkészve találsz magadon
valami elfogadhatót, s lévén – mint mondani szoktad –*

*életed oly szerencsés, hogy csillagod az égig ér,
s a jövőt harangzúgás jelzi neked
– hogy lehet, ha mégsem jön szemedre álom, mikor itt az éj?*

L.

*Most, hogy közelebb kerültünk egymáshoz,
kevesebb föld
választ el,
mégis más tengereket nézünk.*

*Áramlanak a hideg atlanti vizek,
s mintha északról
fújna a szél,
megfagynak mellünkben a szavak,
vörös fény ragyog az ősmocsár felett,
s az örökké
csillagtalan éjszaka.*

*Te, szemben a Karib-tengerrel,
sültek illatát érzed,
fűszerekkel leöntött sercegő húsokét.*

*A sarkon egy utcácska vezet a titkokhoz,
hol nyomorúságait gyűjti egybe a város,
más szagok közti szakadékokat,
s te a régi, szomorú Havannára gondolsz.*

*Egy korsó langyos víz és jazz a délutánban
számtalan sebet begyógyított már.*